12 స్వర్గంలో బందీలు

బొంబాయి బస్సుడిపోకు ఎదురుగా ప్రసిద్ధమైనపార్కు.

వచ్చేజనం, పొయ్యేజనం సాయంకాలం కావడంచేత పొయ్యే జనంకన్నా వచ్చేజనమే ఎక్కువ. ఇద్దరు ఆర్టు స్టూడెంట్లు చెరొకపక్కా తిరిగి స్కెచెస్ వేసుకుంటూ, మధ్య మధ్య ఏదో సంప్రతించుకుంటున్నారు. అందులో ఒకడు వేస్తున్న స్కెచ్‌లు మరోరెండు నెల్లకి ఒక మరాఠీ పత్రికలో పడతాయి. రెండోవాడు తన కాలాన్ని వృథాచేస్తున్నాడు. వాడు బొమ్మలుగీసి జీవించలేడు. కాని వాడికా సంగతి తెలీటాని కింకా కనీసం రెండేళ్లు పడుతుంది. చిత్రకారుడుగా పైకిరానున్న వాడికి రెండోవాడిచెయ్యి అవిటిదని తెలుసు. కాని ఆమాట పైకి అనడు. ప్రస్తుతాని కిద్దరూ సమానమే, ఇద్దరిదీ ఒకటే క్లాసు.

బొంబాయిలో ఎన్నోరకాల విద్యలు నేర్చుకోవచ్చు. ఎన్నో బతుకు తెరువులున్నాయి. కాని ఈ అవిటి చేతివాడు చిత్రకళ ఎందుకు ఏరుకున్నట్టు? మనకు తెలీదు. వాడికి, పాపం, బొమ్మలంటే తగనిష్టం కావచ్చు. వాళ్ళ దగ్గిర బంధువెవడైనా చిత్రకారుడుగా పేరు గడించి ఉండవచ్చు. లేదా వాడికి మరే చదువూ అబ్బక, బొమ్మలు గీసుకునైనా బతగ్గలుగుతాడేమోనని వాళ్ళ వాళ్ళు వాణ్ణి చిత్రకళాభ్యాసానికి బొంబాయి పంపివుండవచ్చు—వాడు మూడోక్లాసు చదువుతుండగా డ్రాయింగు మేష్టరు 'నీకు డ్రాయింగు బాగా వస్తుందిరా!' అని ప్రోత్సహించి ఉండవచ్చు. ఇటువంటి ప్రోత్సాహ బీజం అనేక

సంవత్సరాల తర్వాత మొలకెత్తి మహావృక్షంలా తయారు కావటం కూడా కద్దు.........

ఎడమచేతి పక్కగా పులులూ, సింహాలూ ఉండే బోను లున్నాయి. అక్కడదిక్కుమాలిన వాసన. ఆ వాసనను భరించి చాలా మంది-ఆడా, మగా, పిల్లా, పెద్దా నిలబడి వున్నారు. ఉండి, ఆ క్రూరమృగాలను చూసి భయంకరమైన సన్నివేశాలు ఊహించు కుంటున్నారు.

హోమియోపతి మందుల్లాగే భయం కూడా చిన్న చిన్న దోసుల్లో చాలా మేలు చేస్తుంది.

'ఈ కటకటాలే అడ్డంలేకపోతే మనం వీటి కింత దగ్గరగా నిలబడ గలుగుదుమా?' అంటున్నా డొక వృద్ధుడు తన వృద్ధ పత్నితో.

వృద్ధపత్ని 'ఔ' నన్నట్టుగా ఏదో గొణిగింది. ఆవిడ అను కుంటున్నది—'ఈ సింహం ఈ బోనులోంచి తప్పించుకుంటే అది ముసలాడిమీద పడుతుంది, గాని నామీద పడదు. ఎందుకు నామీద పడదో నాకు తెలీదు. కాని పడదంతే!'

ఆవిడ ధైర్యానికి కారణం కటకటాలే కావచ్చు. కాని ఆ కట కటాలే లేకపోతే సింహం తన భర్తమీదే పడుతుందన్న అనుమా నానికి కారణం ఏమిటో మనకు తెలీదు.

ఈ ముసలి దంపతు లిప్పటికి దాదాపు ముప్పైఏళ్లుగా యుద్ధానికి ఒక సంవత్సరం ముందునుంచీ-బొంబాయిలోనే మకాంచేస్తున్నారు. వాళ్ళ స్వగ్రామం ఆటే దూరంలేదు. కల్యాణ్‌కు అవతలి స్టేషను. 1938 లో బొంబాయివచ్చి బాంబే, బరోడా అండ్ సెంట్రల్ రైల్వేలో ఆయన ఉద్యోగం సంపాదించుకున్నాడు. అట్లాగే 'బీ బీ' దాదర్లో ఒక ఫ్లాట్ అద్దెకు తీసుకున్నారు, అద్దె పది రూపాయలు.

యుద్ధం వచ్చిన ఫదే వాళ్ళకో కొడుకుపుట్టాడు. వా డిప్పుడు ఐ. ఏ. ఎస్. వాడి నివాసం మలబార్ హిల్‌మీద. ముసలాడికి పింఛనువస్తుంది. అదీగాక కొడుకు నెల నెలా మూడు వందలిస్తాడు. వీళ్ళుమాత్రం 'బీబీ' దావరో అదేభాగంలో అదే అద్దెకు ఉంటున్నారు.

ముసలావిడకు కొడుకుదగ్గిర ఉండాలని। వాళ్లభాగం ఖాళీ చేసేట్టుంటే పదివేలు పగిడీవస్తుంది కాని ముసలాడికి డబ్బెందుకు? ఆయనకు కావలసింది జీవితం. అదేలేదు. ఇప్పటికూ్కడా ఆయన కలకంటే తమ పాతఇల్లూ తమ స్వగ్రామంలో గడిపినజీవితమూ కలలోకి వస్తాయి. ఆపుకొలేక ఒకసారి వాళ్ళ గ్రామం వెళ్లాడు. ఊరినిండా కొత్తవాళ్ళు. ఊరు మారింది. జీవితం మారింధి. తాను తన పాతజీవితానికి తిరిగి పోదామన్నా అది అక్కడ లేదు....

చెట్లకింద పడుకుని కొందరు నిద్రపోతున్నారు. వాళ్ళెవరో చెప్పటం కష్టం. నైట్‌డ్యూటీకి పోయే కార్మికుడుకావచ్చు. ఇల్లు ఇరుకు, పిల్లలూ, ఏడుపులూ, పెళ్లాం కేకలూమొదలైన కారణాలవల్ల ఇంటిదగ్గిర నిద్రపోయే సౌకర్యం లేకపోవచ్చు. మరికాస్సేపు నిద్ర పోయి లేస్తాడు. ఇంటికి పోతాడు. ఇంతతిని పనికి బయలుదేరుతాడు.

ఎక్కడినుంచో పారిపోయివచ్చి మహానగరంలో అజ్ఞాతంగా తిరుగుతున్న నేరస్థుడు కావచ్చు. అలా అయేపక్షంలో చీకటి పడ్డాక లేచి ఎక్కడికి పోతాడో, ఏం చేస్తాడో మనకు తెలీదు. వాడికీ తెలీదేమో కూడా.

నిరుద్యోగి కావచ్చు.

కావచ్చు నేమిటి? అవును. ఆ పడుకున్నవారిలో ఒకడు ప్రస్తుతం నిరుద్యోగే. అతనిపేరు ప్రకాశం. అతనిది తెనాలితాలూకా జమ్మిపల్లి గ్రామం. ఆ గ్రామంలో అతనితండ్రి పన్నెండెకరాల భూవసతి, పెద్ద పెంకుటిల్లూ పెట్టుకుని 'మహారాజు'లాగా బతికాడు. ఆ మానవుడు తన జీవితంలో 'ఇదిలేక పోయెనే' అనుకోలేదు. పాతర్లో ఏడాది పొడుగునా ఎక్కి తొక్కినట్లు సరిపోయేధాన్యం; రెండుగేదెలపాడి; మెరక భూమిలోపండే కాయకూరలు, మనిషి అయినవాడి కింకేం కావాలో ప్రకాశం తండ్రికి తెలీదు. ఆంజనేయ స్వామి గుడికి ప్రతి శనివారమూ వెళ్ళి, అందరికన్నా గట్టిగా భజన చేసేవాడు. సృష్టిలో ఎందరు దేవుళ్ళుంటే అందరితోనూ ఆయన సఖ్యంగా ఉన్నాడు. ఏ దేవుణ్ణీ వేధించుకు తినలేదు. ఎవరికీ లంచాలు ఆశ పెట్టలేదు. మొక్కులు మొక్కలేదు. అందుకే అందరు దేవుళ్లు ఆయనపట్ల కనికరించినట్టున్నారు.

జీవితంతో అంత అన్యోన్యంగా జీవించినవాణ్ణి ఊళ్లో అందరూ ఆదరించారు గాని ప్రకాశం మెచ్చలేదు. తన తండ్రిబతుకు 'వానపాము' బతుకు. అది బురదలో పుడుతుంది. బురదలో ఆప్యాయంగా జీవిస్తుంది. అందులోనే నశించి. ఎరువై పోతుంది. తన తండ్రికూడా అట్లాగే జీవించాడు. దాన్ని జీవించటమంటారా? బురద మట్టి నిజంగా జీవిస్తుందా?

'నిజంగా జీవించటం' అనేదాన్ని నిర్వచించమంటే ప్రకాశం బహుశా చెప్పలేకపోయే ఉండును. కాని అతనికి ఒకటి ఖచ్చితంగా తెలుసు. జమ్మిపల్లిలో ఉండి ఎవడూ నిజంగా జీవించలేడు.

నిజమైన జీవితం పొద్దున్నే కాఫీ హోటలుతో ప్రారంభమై. రాత్రి సెకండ్ షో సినిమాతో ఆఖరవుతుంది. ఈ మధ్యకాలంలో వీలయినన్ని పనులు చెయ్యాలి. అనుభవం పొందాలి.

ప్రకాశానికి చాలా ఇష్టమైన మాట 'అనుభూతి'. వాళ్ల నాన్న అనుభూతిలేని జీవితం గడిపాడు. తాను స్కూలుఫైనలు పాసయే లోపునే తనతండ్రి జన్మలో ఎన్నడూ పొందని అనుభూతులన్నీ పొందాడు. ఆయనకన్న ఎక్కువమంది పరిచయం సంపాదించాడు. తన తండ్రికి బాలగోపాల తరంగం లాంటి రెండు మూడు తరంగాలూ. ఒకటి రెండు అధ్యాత్మరామాయణ కీర్తనలూ తప్ప ఏమీ రావు. తనకు నూటఅరవై ఎనిమిది సినిమాపాటలు వచ్చు. అనేక వందలసార్లు రేడియో విన్నాడు. వందలకొద్దీ సినిమాలు చూశాడు.

లేదు, లేదు. తన తండ్రి తనతో పోలిస్తే నూరోవంతు జీవించలేదు.

అప్పుడే ఏమయింది? తన కింకా ముందెంతో జీవితం ఉన్నది-అంతెందుకు? తను బియ్యే చదువుతూండగా తండ్రి పోగానే కాలేజీకి గుడ్‌బై కొట్టి బెజవాడలో ఉన్న రెండేళ్ళలో ఎన్ని విషయాలు నేర్చుకోలేదు? తన జీవితం ఎన్ని కొత్త మొగ్గలు తొడగలేదు?

నిజం చెప్పాలంటే. ఆ రెండేళ్ళలో ప్రకాశం ఎంతగా పెరిగాడంటే. అతనికి బెజవాడ ఇరుకై పోయింది. కనీసం మద్రాసులో ఉంటేగాని లాభంలేదు.

ప్రకాశం తొందరపడి మద్రాసు వెళ్ళాడని అతని శత్రువులు కూడా అనలేరు. మద్రాసు పోవాలని నెలరోజులు తహతహలాడి మరీ బయలుదేరాడు. తలచుకున్ననాడే రైలెక్కితే అతన్ని కాదనే వాళ్ళెవరు? ఒక రోజు కాదు రెండు రోజులు కాదు. మద్రాసు జీవితంకోసం నెలరోజులపాటు తపించి మరీ రైలెక్కాడు.

బెజవాడలో ఉన్న రెండేళ్ళలోనూ ప్రకాశం రెండెకరాలు అమ్మాడు. ఈ రెండేళ్ళలోనూ అతనికి ఇద్దరు ఆసామీలు పిల్లల నిచ్చి పెళ్ళిచేస్తామని కూడా అన్నారు. కాని ఎవరూ రెండు వేలు మించి కట్నం ఇవ్వ జూపలేదు. ప్రకాశానికి చాలా అవమాన మయింది. బి. ఇడి. చదివి లెక్కల మేస్టరుగా పనిలో చేరిన వైకుంఠానికి నాలుగువేలు కట్నం ఇచ్చి 'సక్కలాంటి పిల్ల నిచ్చారు. వెధవకు పేక ముక్కల పేర్లయినా తెలీవు. కిందటినెల విడుదలైన పిక్చర్లన్నిటిలో రేలంగి వేషం కట్టిందీ చెప్పలేడు.

ప్రకాశం ఆలోచించాడు — పెళ్ళి కావలసిన ఆడపిల్లలు మద్రాసులోనూ ఉన్నారు. తాను డబ్బు సంపాదించటమే సమస్య అయినట్టయితే మద్రాసులోనూ సంపాదించుకోవచ్చు.

విన్నటిదాకా—అంటే ప్రకాశం మద్రాసు బయలుదేరటానికి నెల్రకితం దాకా—వాళ్ళో వీళ్ళో ఇప్పించిన కాఫీలు కతుకుతూ బీడీలు కాల్చిన భాస్కరంగాడు, తానిచ్చిన పాతచొక్కాలు తొడు క్కుని తిరిగినవాడు ఏదో సినిమా కంపెనీవాళ్ళు పిలవగా, తన దగ్గిరే రైలు చార్జీలు అరువు పుచ్చుకొని, మద్రాసు రైలెక్కి వెళ్లాడు. సినిమా కంపెనీవాళ్లు వాణ్ణి కాస్తా బుక్ చేశారు. ఎడ్వాన్సిచ్చారు. భాస్కరం ఈ శుభవార్త తెలుపుతూ అప్పు పుచ్చుకున్న డబ్బు పంపేశాడు.

అది అందిన మర్నాడే ప్రకాశం మద్రాసుకు ఫస్ట్‌క్లాస్ టిక్కెట్టు 'కోయించి' మరీ రైలెక్కాడు.

ఏ మనిషిగాని కొత్తచోటికి అడుగుపెట్టినప్పుడు అక్కడి జీవితం, కొలతలు తీసుకుని దర్జీవాడు కుట్టిన చొక్కాలుగా అమరదు. మద్రాసు జీవితం కొద్దిరోజులపాటు ప్రకాశానికి వదులు అయింది.

అఫ్ కోర్స్. మొదట్లో ప్రకాశానికి భాస్కరమే హోస్ట్. వెళ్లాళ్ళలో భాస్కరంలో కలిగిన మార్పు ప్రకాశానికి వర్ణనాతీత మనిపించింది. వాడు తనని రిసీవ్ చేసుకోవటానికి స్టేషనుకు రావ డమే సినిమా హీరో వేషంలో. టెరిలీన్ పాంటూ, టీ షర్టుతో సహా వచ్చాడు.

'అరె. నీ జుట్టేమిటి అలా మారిపోయింది' అన్నాడు ప్రకాశం.

'కరల్ చేయించాను. కనిపించటం లేదా?' అన్నాడు భాస్కరం నవ్వుతూ.

బెజవాడలో లాగ భాస్కరాన్ని పేట్రనైజ్ చేద్దామని ప్రకాశం ప్రయత్నించాడు. కాని అది సాధ్యంగా కనపడలేదు. పై పెచ్చు వాడు రేసులో గెలిచిన వాడిలాగా కనిపించాడు. వాడితో రెండురోజులపాటు తిరిగిన మీదట సినిమా ప్రొడ్యూసర్లూ ఒక రిద్దరు జర్నలిస్టులూ, ఒక తార—కాస్త వయసు మళ్ళినదే అవు గాక—వాడితో మాట్లాడటం చూసినాక భాస్కరం ప్రకాశానికి మరో మనిషిలాగా కనపడసాగాడు.

అందాకా ఎందుకు? భాస్కరం ఫ్రెండునని చెప్పుకోవడం ప్రకాశానికి ఒక గౌరవంగా కూడా కనబడింది!

అయితే మద్రాసుజీవితం ప్రకాశానికి త్వరలోనేవదులుకావటం మానేసింది. అంటే దానిప్రమాణానికిప్రకాశం పెరిగాడు. అట్లా పెరిగే శక్తి ఒక్క హనుమంతుడికే ఉందనుకోవటం పొరపాటు. 'ఏరోయ్ నీకు పట్నం నీళ్లు వంటబట్టినట్టున్నాయ్!' అని ఎవరన్నా అంటే 'పట్నం ప్రమాణానికి అప్పుడే పెరిగినట్టున్నావే' అని కాంప్లి మెంటు చేస్తున్నారన్నమాట.

వచ్చేనెల తిరగకముందే ప్రకాశం, 'మనకు మద్రాసు కొట్టిన పిండేగా!' అనదగిన స్థితికి వచ్చాడు.

పట్నం బాగుంది. పట్నం జీవితం మోతగా ఉన్నది. కాని—

సినిమా ఫీల్డు చుట్టూ లోతైన అగడ్తలూ, బలమైన ప్రాకా రాలూ ఉన్నట్టు కనబడ్డాయి. ప్రకాశమేమో తాను సినిమా రంగంలో తప్ప ప్రకాశించలేనని రూఢి చేసుకున్నాడు.

సినిమా రంగానికి చాలా గేట్లున్నాయి. నువు ప్రొడ్యూసరువు కావచ్చు, డైరెక్టరువు కావచ్చు, అసిస్టెంటు డైరెక్టరువు కావచ్చు. ప్రొడక్షన్ అసిస్టెంట్ కావచ్చు. చిల్లరనటుడు కావచ్చు. ప్లేబాక్ పాటగాడు కావచ్చు. మ్యూజిక్ డైరెక్టరో, అతని అసిస్టెంటో, తబలా వాయించేవాడో కావచ్చు. చిల్లర డాన్సరుకావచ్చు. టెక్నీషియనులలో ఒకడైనా కావచ్చు. కెమెరా తోసేవాళ్లుకూడా సినిమా కారుల్లో జమే!—కాని ఇంతమందికున్న ద్వారాలలోని ఒకటీ ప్రకాశంకోసం తెరుచుకుని లేదు.

జీవితంమీద ఆశలుపెట్టుకుని స్వశక్తితో సఫలం చేసుకోలేనివాడు నాస్తికమతం అవలంబించి లాభంలేదు. కలలు నిజమైన మేటి సినిమాకారులకే వెంకటేశ్వరస్వామి ఇష్టదైవం. కాంట్రాక్టు మీద సంతకం పడిన మర్నాడే భాస్కరం తిరపతి వెళ్ళొచ్చాడుట. అది మొదలు అతను నెలకోసారి వెంకటేశ్వరస్వామిని సందర్శించి వస్తున్నాడు. ఆతని వెంట ప్రకాశం కూడా రెండుసార్లు తిరపతికి వెళ్ళి, సినిమా రంగంలో తాను సంపాదించే మొదటి వెయ్యిలో సగం వెంకటేశ్వరుడి కిస్తానని మొక్కుకున్నాడు.

మూడో నెలలో డబ్బింగ్ పిక్చరుకు ప్రొడ్యూసరయే అవకాశం ప్రకాశానికి వచ్చింది. దాని కోసం ప్రకాశం అయిదెకరాలు అమ్మాడు. అతని జీవితానికి రెక్కలు వచ్చాయి. డబ్బింగ్ హీరోయిన్‌తో స్నేహం కలిసింది. డబ్బింగ్ హీరోతో మరొక రకం స్నేహమయింది.

డబ్బింగ్ పిక్చరు రిలీజై దెబ్బతిన్నది. కాని అదే సమయానికి మొదలైన గుర్రప్పందాలు ప్రకాశానికి అచ్చి వచ్చాయి. డబ్బింగ్ హీరోకు గుర్రప్పందాల తరవాతే మరేదైనా?

అయిదారు వారాలు తిరిగే లోపల రేసుల్లో ప్రకాశం జీవితం ఎటువంటిదో సైంటిఫిక్‌గా తేలిపోయింది. ప్రకాశం తానై డబ్బు కాయకపోతే అతను గెలుస్తుందన్న గుర్రం గెలుస్తుంది!

'మీరాడకండి, మేష్టరుగారూ! మీరు గుర్రం చెప్పండి, నేను కాస్తాను. లాభం చెరి సహం.' అన్నాడు డబ్బింగ్ హీరో.

ఆ సీజనులో ఇద్దరూ చెరో వెయ్యి గెలిచారు. ఆ ఆనందంలో ప్రకాశం తనడబ్బు వలభై వేలు డబ్బింగ్‌లలో స్వాహా అయిన బాధ కూడా మరిచాడు. అసలు సినిమా రంగాన్నే మరిచాడనవచ్చు.

బొంబాయిలో రేసు లారంభమయాయి. భాగస్వాములు బొంబాయి వెళ్ళారు. బొంబాయిలో ఇరవై నాలుగు గంటలు గడిపాక ప్రకాశం 'ఉంటే బొంబాయిలో ఉండాలి', అని లేకపోతే ఏం చెయ్యాలో చెప్పలేదు.

మద్రాసు ఈక్వేషను బొంబాయిలో పారలేదు. ప్రకాశం చెప్పిన గుర్రాలు మహలక్ష్మి రేస్ కోర్స్‌లో నెగ్గలేదు. డబ్బింగ్ హీరో 'మేష్టరుగారు' చెప్పిన గుర్రంమీద కాకుండా ఇతర గుర్రాల మీద డబ్బు కాసి, కొంతలో కొంత లాభం పొందాడు. లాభం చెరి సహం అన్న ఏర్పాటు ఉద్వాసన అయిపోయింది.

డబ్బింగ్ హీరో ఇంకో విషయం కూడా కనిపెట్టాడు. ప్రకాశం తన వెంట రావటానికి పడని రోజున అతను అయిదారు వందలు సంపాదించుకున్నాడు. ఆ తరువాత అతను ప్రకాశాన్ని తన వెంట రేస్ కోర్స్‌కు రానివ్వలేదు. హోటలుకు తిరిగివచ్చి, ఆ రోజు తన అదృష్టం ఎల్లా ఉండినదీ చెప్పేవాడుకాడు. 'అంత పెద్దగా నష్టం రాలేదు....కిందటిసారి వచ్చిన నష్టం పూడిందని చెప్పొచ్చు.... ఈ ధోరణిలో మాట్లాడేవాడు.

ఇద్దరికీ మధ్య జీవితం పెద్ద చీటపెట్టింది.

సీజన్ ఇంకో వారంలో ముగుస్తుందనగా ఒకనాడు ప్రకాశం చుట్టుపక్కల వీధులన్నీ బలాదూరుతిరిగి హోటలుకు చేరుకునేసరికి, 'మీరు వెళ్ళిపోలేదా?' అని రిసెప్షనిస్టు అడిగాడు.

డబ్బింగ్ హీరో గంటక్రితమే హోటలు బాకీ చెల్లించి పెట్టే బేడా తీసుకుని గది ఖాళీచేసి వెళ్ళిపోయాడని తెలిసింది.

ఆ హోటల్లోనే ఉంటున్న ఒక తెలుగువాడు ప్రకాశాన్ని చూసి జాలిపడ్డాడు. కాని ప్రకాశం అతని దగ్గిరకూడా పెద్దపోజువేసి, తాను ప్రొడ్యూసరుననీ, రెండోవాడు తన మోచేతిక్రింద నీళ్ళుతాగిన ఆర్టిస్టనీ ప్రగల్భాలుపలికాడు.

'మీకు రైలు చార్జీలు అప్పు పెడతాను. మద్రాసు పోయి పంపండి' అన్నాడు.

అది ప్రకాశానికి చాలా అవమానంగా తోచింది. అతను అప్పటికే బొంబాయి జీవితపు ప్రమాణానికి పెరిగి ఉన్నాడు.

'ఏబ్బే! బొంబాయిలోనే ఉండాలండీ! మద్రాసు చాలా ఛండాలం. వెధవ తిండి! వెధవ మనుషులు! రొచ్చుగుంట! ఈ బొంబాయిలాంటి చోట కూలి చేసుకు బతికినా మేలే' అన్నాడు.

'మీకు వెంటనే ఏదన్నా ఉద్యోగం కావాలంటే ఏర్ లైన్స్‌లో ట్రైచెయ్యగలను. అందులో నాకో ఫ్రెండున్నాడు,' అన్నాడు తెలుగతను. అతను వెయ్యి రూపాయల జీతం తెచ్చుకునే బ్రహ్మచారి. బొంబాయిలో ఇళ్ళు దొరకవు గనక, హోటల్లోనే రెండు మూడేళ్లుగా ఉంటున్నాడు.

'ఏం బొంబాయి జీవితం లెస్తురూ? ఇల్లూ, వాకిలీ లేదు. పెళ్ళామూ, పిల్లా లేదు. సంపాదనలో ముప్పాతికా మువ్వీసం ఇక్కడి హోటల్ ప్రొప్రయిటర్స్‌నూ, టాక్సీల వాళ్ళనూ, దర్జీలనూ, మిగతా వాళ్ళనూ పోషించటానికే సరిపోతున్నది. మన ప్రాంతాల్లో ఇందులో సగం జీతం వచ్చినా హాయిగా జీవిస్తున్నామనిపించును. చూస్తూ చూస్తూ వెయ్యిరూపాయల ఉద్యోగం వొదులుకోలేను! డబ్బుకు బానిసలం!' అన్నాడతను.

'నాకూ కొన్ని స్కీములున్నాయి లెండి. వాటిని ఈ బొంబాయిలోనే కారీ ఔట్ చెయ్యాలి. ప్రస్తుతానికి మీరు చెప్పిన ఉద్యోగం ఇప్పిచ్చారంటే కాస్త కాలు నిలదొక్కుకుంటాను.' అన్నాడు ప్రకాశం.

ఒకవారంలో ప్రకాశానికి ఉద్యోగం వచ్చింది. జీతం డబ్బులు హోటల్లో ఉండటానికి చాలవు. ఎక్కడో మలాడ్‌లో ఉండే ఒక కొలీగ్ ఇంట పేయింగ్ గెస్టుగా కుదిరి దాదాపు సంపాదన రాళ్ళన్నీ ఇచ్చుకుంటూ, సీజన్ టిక్కెట్టుమీద తిరుగుతూ ఒక ఏడాది గడిపాడు.

ఇంతలో రిట్రెంచ్‌మెంట్ వచ్చింది. ఉద్యోగం ఊడిన వాళ్ళలో ప్రకాశం కూడా ఉన్నాడు. మిగిలిన వాళ్ళు సమ్మె నోటీ

సిచ్చారు. ఏం కాబోతుందో తెలీదు. మూడు రోజులనుంచీ ప్రకాశం స్వేచ్ఛాజీవి. ఆ మాటకు అర్థం ఏమన్నా ఉంటే.

ప్రకాశం పడుకున్న చోటినుంచి లేచి ఇవతలకు వస్తూ పులులబోను దగ్గిర ఆగాడు.

బోనులో ఆడపులి విశ్రాంతగా పడుకుని ఉన్నది గాని మగది తెగ తారట్లాడుతూ, ఛాన్సు దొరికితే ఎప్పైనా సరే పారిపోవడానికి సిద్ధంగా ఉన్నట్లున్నది.

ప్రకాశాన్ని ఆపేవాళ్ళెవరూ లేరు. కాని అతను బొంబాయి నగరానికి బందీ.